

32a Setmana del Llibre en Català

L'escriptor egipci Alaa Al Aswani critica l'actual política nord-americana a l'Iraq durant la presentació de la seva darrera novel·la, 'L'Automòbil Club d'Egipte'

Seguretat o llibertat?

Valèria Gaillard
BARCELONA

La història de la invenció del primer cotxe, de com va arribar a Egipte i es va fundar l'Automòbil Club del país és el fil conductor de la darrera novel·la de l'escriptor egipci Alaa Al Aswani, *L'Automòbil Club d'Egipte* (Edicions 1984), un llibre que ahir va presentar en la Setmana del Llibre en Català. Com en les seves anteriors obres, *L'edifici Iaquibian* –tot un *best seller* internacional– i *Chicago*, “es tracta d'una obra coral, un gran fresc de la societat egípcia de final dels anys quaranta poc abans de l'enderrocament del rei Faruk”, va dir l'editor Josep Cots.

“En aquell moment hi havia dues societats: els membres europeus de l'Automòbil Club i els servidors negres egipcis, i m'interessava aprofundir en la relació entre les dues”, va explicar l'escrip-

Alaa Al Aswani, ahir, en la Setmana del Llibre en Català ■ ALBERT SALAMÉ

tor, que coneix bé l'entitat perquè el seu pare n'era l'advocat, i sovint, de petit, el portava al club, on podia conversar amb els servents. “Tots havien treballat per al rei i m'explica-

ven històries extraordinàries”, recorda.

Tot i estar ambientada als anys quaranta, l'escriptor insisteix que la novel·la planteja una sèrie de qüestions actuals: el racisme,

el colonialisme i la sempre “mala” comunicació entre europeus i egipcis. “Els egipcis tenen molta necessitat de democràcia, però, estan preparats? Estan preparats a pagar el preu

de ser lliures?” Segons Al Aswani, la dictadura va arribar a “deformar” la població, incapaç de decidir per si mateixa. “En vista de l'elecció entre seguretat o llibertat sense segu-

retat, la majoria triarien seguretat.” Ara bé, la novel·la –subratlla– només planteja preguntes, no dona respostes.

Tot recordant, emocionat, la revolució àrab –“els dies més meravellosos de la meua vida, vaig entendre per primer cop el sentit de la paraula poble”–, Al Aswani es va mostrar molt crític amb la política dels Estats Units: “Els governs occidentals, que no la gent que es va manifestar per donar suport a la revolució, segueixen la política dels Estats Units, i no crec que la millor manera d'aconseguir la democràcia sigui matar un milió de ciutadans. En realitat, si revisem la carta geològica, veurem que a l'Iraq és on hi ha el petroli...”

Sobre el llegat de la *primavera àrab*, el novel·lista es mostra “optimista”: “Els egipcis han traspasat la barrera de la por i això és irreversible, el canvi és inevitable.” ■

“Del món, no en sabem gairebé res”

L'autor flamenc Peter Terrin presenta una faula sobre la por

V. Gaillard
BARCELONA

És una barreja de *thriller* psicològic i ciència-ficció, un llibret de 200 pàgines encara no, que ha seduït mig Europa amb la seva atmosfera claustrofòbica digna de *La dimensió desconeguda*. Anem a pams. *El vigilant* (Raig Verd), Premi de Literatura de la Unió Europea, presenta un parell de vigilants encarregats de la seguretat d'un edifici de luxe que té 40 residents. En 24 hores, i sense saber per què, tots, menys un, abando-

nen l'edifici. No saben què ha passat a fora. Tenen prohibit abandonar el soterrani on viuen però, ambiciosos de mena, creuen que tot plegat és una prova que els posa l'empresa i que està en joc el seu ascens. “Al capdavant és una metàfora sobre la por i la nostra situació: no coneixem res del món, només una petita part, no ho podem comprendre tot”, va comentar ahir l'autor durant la presentació de la novel·la en la Setmana del Llibre en Català.

Els dos vigilants, Michel i Harry, responen a dues mentalitats diferents: “En Michel reflecteix la manera de fer europea, mentre que el Harry, l'americana; actua sense

Peter Terrin (1968), ahir, en la Setmana del Llibre en Català ■ ALBERT SALAMÉ

pensar gaire, només seguint les regles.” De fet, Terrin va escriure la novel·la mentre tenia lloc la guerra contra l'Iraq: “Mentre Europa dubtava sobre què s'havia de fer, els Estats Units ho tenien claríssim.” Sigui com vulgui, els dos acaben vivint una relació cada vegada més opressiva, tancats en el que esdevé una mena de “presó”. Per anar a cercar l'únic habitant que no ha marxat, els vigilants s'aventuren per l'edifici. “Si salvem una vida, salvem la humanitat. És com el cas de James Foley: no podem permetre-ho, és com si haguessin decapitat la humanitat sencera. El problema és que ara no sabem on és l'enemic.” ■